Ч. 51 (14.289). Львів, пятниця 6. березня 1936. Poczta opłata opłacona ryczałtem. Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 504-060. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 доляр, франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41.
„ Друкарні: 227-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Неґус приняв мировий заклик.

АДІС АБЕБА, 5. 3. ПАТ. Райтер подає: Неґус приняв заклик комітету 13-ьох без ніяких умовин. Його коротка відповідь наспіє до Женеви сьогодні пополудні. Абісинська заява буде коротка і мабуть висловлюватиме згоду на мирові переговори, якщо вони йтимуть у рамах Ліги Націй та згідно з духом пакту Ліги. Зате неґус не погодиться на переговори, якщо Італія поставить як умову переговорів, щоб санкцій не загострили.

ЯКА БУДЕ ІТАЛІЙСЬКА ВІДПОВІДЬ?

ЛЬОНДОН, 5. 2. ПАТ. „Дейлі Телеґраф" передбачує, що Мусоліні погодиться припинити війну та обговорити умовини замирення з абісинськими представниками у Женеві, але поставить як умовину італійську контролю над деякими абісинськими територіями, зокрема над тими, що заняті італійськими військами. Контроля може мати форму мандату.

Чи примирення можливе?

АДІС-АБЕБА, 5. 3. ПАТ. Райтер довідується з піврофіціяльних джерел, що неґус правдоподібно погодиться на мирові переговори у рамах Ліги Націй та в дусі пакту Ліги. Припинити воєнні операції не легко, раз — з огляду на партизантський характер війни, з другої сторони — через недовіря абісинців; вони не вірять, щоб італійці дали якісь поважні ґарантії та евакуували абісинську територію.

КАІРО, 5. 3. ПАТ. Як подає еґипетська преса з Адіс-Абеби, неґус звернув англійському послові увагу, що в армії та в народі росте обурення на Лігу Націй.

Абісинське міністерство закордонних справ спрямувало до англійського посольства меморандум у справі торговлі, яка ще дотепер іде між Суданом та Еритреєю.

ОСТАННЯ АБІСИНСЬКА АРМІЯ РОЗБИТА.

РИМ, 5. 3. ПАТ. Як подає маршал Бадоліо у комунікаті ч. 146, завзяті бої у провінції Сціре, що тривали від 29. лютого до 2. ц. м., покінчилися повним розгромом військ раса Імри — останньої дотепер ненарушеної з чотирьох абісинських армій на північному фронті. Решти абісинських військ утікають тепер на південь, при чому літаки їх переслідують.

76.000 РОБІТНИКІВ ДО АФРИКИ.

РИМ, 5. 3. ПАТ. Від початку минулого року виїхало до Східної Африки 76.000 робітників; з того 16.000 вернулось домів, 280 померло, а 60.000 залишилось.

МІСЦЕ ПОБУТУ НЕҐУСА НЕВІДОМЕ.

АДІС АБЕБА, 5. 3. ПАТ. Від кількох днів уряд не мав вісток з цісарської головної кватири. Сьогодні прийшло кілька телеграм від цісаря, що не подає, де тепер є його головна кватира.

ІТАЛІЙЦІ УЖИВАЮТЬ ТРІЙЛИВИХ ҐАЗІВ.

ЛЬОНДОН, 5. 3. ПАТ. Кореспондент Райтера при абісинській головній кватирі повідомляє, **не подаючи свого місця побуту**, що італійські літаки, бомбардуючи минулої пятниці околиці Дессіє, **кинули м. ін. дві бомби з трійливими ґазами;** ранили двох вояків та одну цивільну людину.

ІТАЛІЙСЬКА ХАРАКТЕРИСТИКА АБІСИНСЬКИХ ВОЖДІВ.

РИМ, 5. 3. ПАТ. Описуючи недавні бої, Аґ. Стефані **признає, що абісинці боронилися з нечуваною відвагою**, але мусіли податися перед хоробрістю та технічною вищістю італійців. Рас Мулюґета поводився бездоганно; він протинаступи, де лише це було можливе. Підчас відвороту втратив він панування над своїми військами, що покинули свого вожда серед панічної втечі. Рас Мулюґета зробив стратеґічну похибку: покинув Амба-Алядзі, не підготовивши заздалегідь нових оборонних ліній на випадок відвороту. Якщоб раси Касса та Сеюм були ліпше командували своїми хоробрими військами, булиб змусили італійців до другої битви. Рас Імру виявив більше здібностей, добре обдумав маневр та в пору наказав відворот, що змінився на безладну втечу без його вини. Назагал трьом абісинським арміям бракувало одноцільного командування.

Посуваючись на південь, **4. італійський корпус не стрічає опору; зате 2. корпус вів завзяті бої;** рас Імру намагався здержати його, стягнувши резерви. **Абісинці воювали дуже хоробро, і залишили на полі бою коло 1.000 поляглих; переводили протинаступ згідно з усіми правилами европейської тактики. При цьому не звертали уваги на артилерійську пальбу, так що часом зближувалися на 10 кроків до дул ворожих гармат.**

Як подають з італійської головної кватири, маршал Бадоліо заявив: **Битва покінчена — тепер триває лише погоня.** Перший раз в історії абісинські вояки втікали, кидаючи зброю. **150-тисячна абісинська армія на північному фронті не істнує вже як військо.**

Вуличні бої у Нюйорку.

НЮ ЙОРК, 5. 3. ПАТ. У четвертому дні страйку **дійшло до сутички між поліцією і 5 тисячами страйкарів**, що співали революційні пісні; арештували 75 осіб. На вічу загрозив голова синдикату обслуги вінд, портієрів та каменичної служби, що спаралізує все місто загальним страйком, якщо власники домів не схотять підписати контрактів. **Після віча поліція звела з маніфестантами справжню битву і розігнала їх. За ніч страйкарі зробили коло 600 нападів; є чимало ранених.** Заступникові міністра праці не пощастило у посередництві. Поліція подає, що страйк обняв 1.300 домів, страйкарі, що 4.000 домів.

Цілу ніч велися у присутности посадника Ню Йорку та віцеміністра праці переговори. **Професійна спілка обслуги вінд хотіла вже сьогодні припинити страйк під умовиною арбітражу, але працедавці не погодилися.**

БОРОТЬБА З БЕЗРОБІТТЯМ.

ВАШИНҐТОН, 5. 3. ПАТ. Президент Рузвельт заповів, що незабаром предложить конґресові проекти нових розпорядків, що мають на меті боротьбу з безробіттям. Кредити, потрібні для здійснення тих проєктів, сягають двох міліярдів долярів.

АМЕРИКА ЗБІЛЬШУЄ ПОДАТКИ.

ВАШИНҐТОН, 5. 3. ПАТ. Рузвельт домагається від конґресу збільшити державні доходи на 620 міліонів шляхом оподаткування доходів спілок, нерозділених у виді дивіденди та реформи доходового податку для спілок. Нові вплили мають покрити видатки на контролю рільництва та на бонус для б. вояків.

ШПІОН У МОРЯЦЬКОМУ ОДНОСТРОЮ.

ЛЬОС АНДЖЕЛЬОС, 5. 3. ПАТ. Одній чужій державі продали військові тайни про маневри американської фльоти 1934. р. та про летунство; продала їх буцімто якась людина в однострої моряка. Двох підозрілих арештували, третій втік.

По похилій площі.

Російсько-польська церква для українських і білоруських вірних.

Львів, 5. березня 1936

Митрополія Православної Церкви в Польщі все вперто хотіла задержати для російської мови пануюче положення у Церкві, начеб дальше істнувала царська Росія на території Волині, Холмщини, Полісся та Білоруси. Для всіх, що вміють льоґічно думати, аналізувати й передбачувати, ясно було, що це нерозумне задержування у Церкві російської мови всупереч волі пастви було безперечно підготовою для пізнішого введення до Церкви польської мови. Не помагали ніякі пересторогі: впертий москаль все далі вів свою злочинну, розкладову роботу. І нині сталось те, що мусіло прийти. Польська мова стала урядовою в кількох прав. єпархіях; у польській мові викладають у духовних школах; на Холмщині та Поліссі вчать по польськи прав. дітей навіть релігії в народніх школах; лише по польськи проповідують православним воякам і нарешті почали вже Службу Божу відправляти в державні свята по польськи. Тепер ще польську мову ввели до митрополитального „Слова", хоч цей часопис не є чейже вповні урядовим церковним органом, а скорше хатньородинною річчю. В цей спосіб яскраво підкреслюється надзвичайної ваги факт, що Православна Церква перебірає на себе польонізаційну місію супроти своєї поверх 4-міліонової української і білоруської пастви.

Колиб хто не добачував великої небезпеки в тому, що зверхнє обличчя Прав. Церкви приймає польську форму, то це булоб лише доказом, що він взагалі не розуміє глибокого, нерозривного звязку, який істнує між релігійним і національним життям. **Тут не йде тільки про зовнішні форми, про одежу Церкви, а про саму її душу, про істоту релігійно-церковного життя.** Хто хоче вкинути Церкві польонізаційну ролю, той має схиблене, еретичне поняття про Православну Церкву та її відношення до держави й націоналізму. І справді, щоб у цьому переконатись, досить прочитати у митрополитальному „Слові" з 2. лютого ц. р. статтю на цю тему поляка римо-католика д-ра М. Боровського, що був довгий час начальником православного відділу при міністерстві віроісповідань. Він очевидно виступає в обороні польонізаційної ролі Православної Церкви у Польщі. Але — якже своєрідно та не по православному думає він про Церкву! Твердить цей автор, що дві істотні риси, які тісно звязані між собою, характеризують православія: це брак націоналізму та тісний звязок із державою. Православна Церква — каже він — є понадніціональна, але не понадчи позадержавна. Автор бере в оборону „цезаропапізм", що його хотів би бачити у Православній Церкві, та погірдливо висловлюється про те, що „західна культура вимагає відмежу-

вання духових і світських справ, церковних і державних". Автор уважає найновішим здобутком людської культури саме те, що **релігійно-церковні та взагалі всі справи людського духа й культури підпорядковані державності.** Він широко говорить про етатизм у збірному житті громадянства та про монізм у науці про людську душу. Не моргнувши оком, твердить він: „Індивідуальні, громадянсько-суспільні, господарські, моральні та релігійні сили не можуть дати собі ради із замішанням та скомплікованістю сучасного життя. І тому де безсильні ті сили, отже й Церква, там проти анархії цього життя має виступити фізичний примус держави". Це тимбільше, **що сучасна психольогія „вже не розріжнює двох первнів, божеського і тваринного, в людині".** І тому „обеднання світської і духовної влади в одних руках перестає бути страхопудом для новочасної думки", бо нема „ніякої відрубної, „костельної" рації стану, принайменше Православна Церква не претендує на це".

З державним наставленням Православної Церкви вяжеться на думку автора її понадначіональність. Цю понадначіональність розуміє він, як брак націоналізму. Церква — каже він — не може вислуговуватись перед ніяким націоналізмом; тільки, очевидно, має звязатися з тією національністю, яка творить державу. Через те **горстка поляків православної віри повинна панувати в Церкві, бо лише вона „зробить православія віроісповіданням дійсно понадначіональним та уможливить поглиблення його звязку з польською державністю".**

Орган варшавської митрополії помістив цю статтю на начальному місці. Ця стаття є начеб мотивацією того, чому тепер митрополитальне „Слово" все містить цілу польську сторінку. Тому можна думати, що митрополія цілковито солідаризується з поглядами д-ра М. Боровського.

Цікаво, як зареагувала на цю статтю російська преса, що з великою самопевністю і помпою все виступає в імені православія взагалі. Адже кожний москаль дальше свідомо чи підсвідомо визнає, що „Москва — 3-тій Рим, а четвертому вже не бить". (Це відома історична формула, яка свідчить про те, що москалі у своїй зарозумілості одиноко себе вважали за правдивих християн, що в непорушності зберегли християнську віру!). Російська преса підчеркнула лише те, що **наука про монізм душі суперечить поглядові Церкви і є ересю.** Але правовірний москаль чомусь не добачує ересі в інших, справді нечуваних тезах автора, от хочби про те, що **Церква цілковито повинна підпорядкуватись державі аж до втрати своєї особливої рації і через те повинна перейти до денного порядку над національністю своїх вірних.** Та це хіба не дивниця, бож той самий смертельний гріх, хоч і не в такій драстичній формі, поповнила у свому часі Росія. Правда, заплатила вона за це комунізмом з його безбожництвом.

Що буде в Польщі — не знаємо. Стверджуємо лиш одно, що трагізм Православної Церкви надзвичайно поглибився, бо на горі солідаризуються з такими поглядами, які є явним запереченням самої істоти релігійного чуття. **С.**

ОСТРІВ МАЛЬТА.

Чому така важна його роля в міждержавній політиці.

Зі шпальт італійської преси поволі зникають протибританські статті, що кілька місяців тому напсували були стільки крови і британським і італійським дипльоматам. Поволі втихає брязкіт зброї, якою себе взаїмно страшили і Велика Британія і Італія. Час до часу появляється ще якась сензаційна ревеляція, щось у роді опублікованих тайних британських документів в італійському деннику — але головна небезпека, здається, вже проминула.

Найважнішу ролю в тому грізному напруженні між головним представником Ліги Націй, Великою Британією та Італією, колиб було прийшло до конфлікту, був би грав невеличкий острівець на Середземному Морю, віддалений несповна пятьдесять кілька англійських миль від берегів італійського острова Сицилії, якому на імя Мальта. Не цілих сто квадратових англ. миль поверхні!

„Мальта — жемчуг Середземного Моря", так принайменше описує його туристичний провідник; але, всупереч тій похвалі, знаний він тільки дуже малій групі туристів. Виїздять туди на зиму головно бувші англійські старшини з родиною, ті, що колись перебували на Мальті за „добрих часів", як молоді поручники чи капітани з англійським гарнізоном та полюбили цей острівець.

Хоч який непоказний своєю величиною, острів Мальта є одною з найважніших британських кольоній, головна стація і база британської середземної фльоти. Словом — не тільки „жемчуг Середземного Моря", але й правдивий 100-каратовий діямант у британській короні.

Мало хто знає, що кольонія Мальта складається аж з пятьох островів. Найбільший з них — це властива Мальта, инші острови звуться: Ґозо, Коміно, Комінотто і Фільфоля. Два останні острівці не мають майже ніякого значіння, бо це самі скелі. Фільфоля служить британській фльоті як ціль при вправах у стрілянні з важких гармат.

На Мальті нема ні озер, ні рік, а навіть і дерев обмаль. Обвід острова має всього яких шістдесять миль і можна його обїхати автом за несповна три години. Скалисті горби, які місцями сягають до 800 стіп висоти, обведені численними терасами й мурами, які придержують ту дрібку землі, яка там є, щоб не забрали її вітри з дощами. Земля, хоч і дуже її мало, плодовита, клімат островів субтропічний, отже не дивниця, що квітники Мальти сягають своєю славою далеко поза її береги. „Троянда Мальти" своїм запахом не має рівної в цілому світі.

Острів має дуже старовинну історію. Колись, ще перед Христом, належав він до фенікійців, чи радше до потомків фенікійців, картагінців. Ще донині простолюддя острова говорить мішаниною мов фенікійської, арабської та італійської, так званою „мальтійською мовою". Вищі кляси населення говорять по англійськи і по італійськи. Мальта має навіть свою власну аристократію, нащадків Мальтійських Лицарів, признану Британією. До тої аристократії причислюється тепер двацятьдевять родин.

Мальтійці приняли християнство дуже давно. Легенда каже, що в 58 р. по Хр. розбився біля Мальти вітрильник, на якому плив св. апостол Павло і він, вирятувавшись на острів, перебував на ньому якийсь час і навернув його населення на християнство. Опісля острів заняли араби, по арабах прийшли норманни, а в 1530 р. перебрали його лицарі Ордену св. Івана і зробили з нього твердиню християнства, яка видержала навіть страшну облогу турків у р. 1565. Багаті лицарі вибудували величаві укріплення, пишні катедри, палати і правили островом аж до наполеонських часів, до року 1798, коли то острів заняли французькі війська. Та не довго, всього два роки тревало панування Наполеона на острові Мальта. В р. 1800 населення повстало проти французів, острів займили британські та неаполітанські війська і від того часу Мальта вже в посіданні Великої Британії.

Населення Мальти доходить до 300 тисяч душ, але має повну самоуправу під британським протекторатом. Парлямент острова складається з сенату, який має 17 членів та палати послів, яка начислює 32 представників. Є також свій кабінет міністрів з премієром, є свій університет і представник британського короля.

Столиця Мальти, Валетта, має одну з найкращих пристаней світа. Побільшена штучно може помістити легко всю середземну фльоту Британії. На горбах понад містом побудовані форти, які боронять острів і фльоту в пристані. Мальта — це така дорогоцінна посілість, що сама згадка в італійській пресі про те, що острів повинен належати до Італії, спричинила скріплення англ. залоги і висилку фльоти...

Льондон **Д-р В. Ю. Кисілевський.**

ХИТРО-МУДРО.

Хто хоче помогти Рідній Школі, нехай вимагає при закупі готівкою „провірних бльочків Р. Ш.

А. ЧЕХОВ. 3)

ЛЮДИНА В ФУТЕРАЛІ.

А бачите — це показалося неможливе. Він поклав у себе на столі портрет Варки, все заходив до мене, щоб побалакати про Варку, про семейне життя, про те, що вінчання — крок поважний, частенько бував і в Коваленків, але способу життя і трохи не змінив. Навпаки, постанова женячки якось болюче на ньому відбилася: він прихуд, поблід і немов ще глибше заховався у свій футерал.

— Варвара Саввна подобається мені — казав до мене зі слабою, викривленою усмішкою, і я знаю, що кожній людині необхідно вженитися — так щож? коли все те, знаєте, якось так раптом сталося. Треба подумати...

— Щож тут думати? — вговорюю його. Женіться і кінець.

— Ні, одруження — річ поважна, спершу треба добре обміркувати майбутні обовязки, відповідальність — — щоб потім що не вийшло. Оце все — каже — мене дуже непокоїть, я цілі ночі тепер не сплю... Признаюся вам щиро — так боюсь: у неї з братом якийсь такий чудний спосіб думання, якось вони так, знаєте, дивно про все висказуються, їх характер якийсь такий поривистий... Оженишся, а там на тобі — попадеш в якунебудь історію.

І він не заявляв їй своєї любови, все відкладав — на велике обурення директорової і всіх наших дам; вічно він антикував над звязаними з одружінням обовязками і відповідальністю, а тимчасом майже щодня стрічався з Варкою — може бути, думав, що так воно власне пристойно робити — і все приходив до мене побалакати про семейне життя. Дуже правдоподібне, що вкінці він би може був і заявився в любові, і дійшло би до одного з тих непотрібних і нерозумних вінчань, яких для забиття часу і з нудьги тисячі, якби не трапився зовсім несподівано „кольосальний скандал". Тут треба згори сказати, що брат Варки від першого знайомства зненавидів Біликва і не міг його стерпіти.

— Не розумію — говорив він нам, здвигаючи плечима — ніяк не можу зрозуміти, як ви можете стравити того тюхтія, оту мерзенну пику. Ех, панове, і як ви тут можете жити? Атмосфера у вас задушлива, погана. Невже ви справді педагоги-вчителі? Ви перогриви, у вас не храм науки, а культ взаїмної адорації і гниллю у вас смердить, як у поліцейській будці. Ні, голубчики, ще трохи поживу тут з вами, а там до себе на хутір піду — краще вже раків ловити і дітей учити. Так! піду собі, а ви залишайтесь тутечки із своїм навіженим, нехай він лусне!

А деколи то він реготався до сліз — то басом, то тонким, писклявим голосом й питав мене, розвівши руки: „І чого він у мене пересиджує? Чого йому треба? Сидить і дивиться як барав".

Він навіть прізвище почепив Біликові: „Глитай, абож павук". Очевидно, ми все вистерігалися говорити з ним про те, що його сестра вибирається за „абож павука".

Отож, коли раз директорова натякнула йому, що не зле би було його сестру звести з такою солідною і поважною людиною, як Білик, то він нахмурився і загарчав: „То не моє діло. Нехай вона виходить і за гадюку, а я не люблю встрявати в несвої справи!"

Тепер слухайте, що далі. Якийсь сміховалець нарисував таку карикатуру: йде собі Білик у кальошах, у підкочених штанах, під парасолем, а з ним під руку Варка; вдолині підпис: „Закоханий антропос". Фізіономія, розумієте, схоплена — перша кляса! Мистець мабуть неодну нічку попрацював над карикатурою, бо всі вчителі гімназії хлопячої, дівочої, учителі семинарії, урядовці — всі дістали по примірнику. Дістав і Білик. Карикатура зробила на нім преважке враження.

Виходимо з ним із хати, а то була саме неділя, 1. травня — коли ми всі, вчителі й гімназисти, змовилися того дня прогульку за місто зробити — отож виходимо, а він аж позеленів, як хмара чорний.

— Які то нині люди погані, злі — каже, а губи його так і тремтять. Мені аж жаль його стало... Але йдемо — аж тут — можете собі уявити — жене на ровері Коваленко, а за ним Варка, теж на ровері, зарумянилася, трошки притомлена, але весела, життерадісна.

— А ми — скрикує вона — ідемо наперед! Гож така чудова погода, що просто страх! І помайнули обоє... А мій Білик з зеленого став білий, просто — ну... оцапів. Пристанув, дивиться на мене і — „Вибачте, але що це властиво є? — питає. А може мене зір обманює? Невже ж учителям гімназії і жінкам пристойно на ровері їздити?!

— Щож тут непристойного? — кажу. — Нехай собі здорові їздять.

— Якжеж це так можна? — крикнув, дивуючись, що я такий спокійний. — Що ви таке, — каже, — говорите?

І він так тим схвилювався, що не міг іти далі, вернувся додому.

(Далі буде.)

Економічний огляд.

Українська хроніка.

ВЕЛИКЕ ДІЛО.

Перед нами проспект великого географічно-статистичного атласу України і суміжних країв, як першого видання відомого вже читачам „Діла“ Українського Видавничого Інституту у Львові. Вистане познайомитись із цим проспектом, який подає докладні назви поодиноких карт, щоби зрозуміти, що це буде **монументальний твір**, якого ми досі не мали. Коли під кінець мин. року появився подібний атлас Чехословакії під редакційним проводом проф. д-ра Пантофлічка, „Прагер Прессе“ назвала його монументом республики (див. ч. 318. з 24. листопада 1935). Передову статтю до нього написав сам през. Бенеш, підкреслюючи цим способом величезну вартість видавництва.

Заповіджений український атляс тісно звязаний з економікою і статистикою наших земель. Населення і його рух в усіх формах, сільське господарство, гірництво і промисл, товарообмін, комунікація — все те схоплене буде на багатьох картах, у численних діяграмах і табелях. Українській кооперації у Польщі присвячено чотири окремі карти, „Сільському Господареві“ одну авторства д-ра Храпливого. Взагалі авторські прізвища, що в своїх ділянках є авторитетами, дають запоруку, що атляс буде багатоцінним інформатором у цілости нашої національної економіки і статистики. До основнішої оцінки його повернемось, коли заповіджене видання найдеться вже в наших руках.

Польська хроніка.

З НОВОГО НАФТОВОГО РАЙОНУ.

Вісти з турчанського повіту в пресі (навіть закордонній) усе частіші. Заходи українців зберегти інтереси власників ґрунтів у нафтових районах перед спекуляцією представляє частина польської преси як націоналістично-шовіністичну акцію. Використовують вони те, що досі фактично вертять тільки державні підприємства, а не беруть під увагу майбутнього.

Основана „Польмін-ом“ окрема спілка для верчення „Польльон“ вертить тепер два нові отвори в Липю, бо — як читаємо в дописах звідтіля — продукція першого джерела мiцно впала. Додумуються, що його видайність буде пів цистерни, себто 5.000 кг. Це після перших вислідів зовсім скромна кількість, яка — як кажуть — може вдоволяти при плитких джерелах.

„Ц. Ґазета Гандльова“ видрукувала спеціяльний репортаж свого кореспондента, в якому багато місця присвячено розмові з інж. Б. Грешнєвським. Замітне є мотто, яке автор поставив на вступі репортажу. А саме вислів Клеманса: „Крапля ропи варт краплі крови“.

ПІСЛЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ НАРАДИ У ВАРШАВІ. — ОПІНІЯ ПРЕЗ. СОЮЗУ ПРОМ.-ТОРГ. ПАЛАТ КЛЯРНЕРА і Ф. МЛИНАРСЬКОГО.

Т. зв. господарському парляментові Польщі присвятило „Діло“ окрему передовицю. Тут хотіли б ми подати опінію інж. Клярнера, цінну з уваги на становище, яке він займає. В інтерву, що його подала „Іскра“, підкреслив він велике значіння безпосереднього контакту всіх господарських чинників. Особливо воно важне тепер, у зворотному пункті розвою польської господарської політики. Вислідн наради можуть причинитись до зміни наставлення держави до цих залишних елементів, які утруднюють виміну і продукційні процеси. Віцепремієр ствердив, що засади, устійнені на нараді, будуть респектовані. Це позитивне становище уряду дає основу до довір'я й віри, що перешкоди, які гальмують господарські процеси в Польщі будуть усувати все більше.

Очевидно, що нарада, яка тревала всього 3 дні, не могла виказати всіх перешкод в уздоровленні економіки. Тому інж. Клярнер вважає конечністю, щоб після цієї наради відбулися бранжові наради, що моглиб дати багато цінного матеріялу.

Про вислідн наради висказав відомий польс. економіст Фелікс Млинарський ось-таку думку (подаємо скорочено): замітною є однодушність усіх — навіть представників хліборобства — дотично буджетової рівноваги і стійности польського золотого. Ні один бесідник не промовив проти цієї здорової господарки. Зате нарада заявилась проти псевдодефляційної політики і сам віцепремієр заповів остаточний кінець механічних різень і адміністраційного натиску. Також п. Квятковський не погоджується з тим, щоби перекидати тягарі кризи з одних на других (концепція зміни кравання боховця хліба). Однодушно ствержено кепський вплив надмірного оподаткування. Уряд обіцяв ряд полекш і приспішення податкової реформи.

Світова хроніка.

НЕ ТІЛЬКИ ФРАНЦІЯ, АЛЕ Й НІМЕЧЧИНА. — ПЕРЕДБАЧУВАННЯ ДЕВАЛЮАЦІЇ.

У попередньому „огляді“ подали ми опінію льондонського „Економіста“ про французьку валюту. Він передбачує певну її девалюацію. Цікаве, що фінансові кола в Льондоні запевняють також, що небавком переведе девалюацію свого гроша Німеччина і то на 70 прц. Згадані кола вважають це за необхідне з уваги на сильну розбіжність курсу між маркою та ріжними „шпермарками“, що спиняє товаровий обмін із закордоном.

Зазначити треба, що в останньому часі на валютовому фронті панує спокій. Тенденція вижидання. Одначе можна сподіватися, що цей спокій не буде довго тревати. Як сильно рахуються у Франції з можливістю девалюації франка — про це свідчать хоч би численні запити в урядових колах з приводу відомої вже нашим читачам англійської позички для Франції. Публична опінія зацікавилась, чи на випадок девалюації франка скарб не понесе великих втрат при сплаті позички. Очевидно, дістала від уряду успокоюючу відповідь.

НЕБЕЗПЕКА ВІЙНИ І БЕЗПЕКА ДЕРЖАВНОГО СКАРБУ. — ЗАМІТНА КОНЦЕПЦІЯ ШВЕДСЬКОГО ЕКОНОМІСТА.

Як сильно в світі рахуються з недалекою світовою війною — про це свідчить стаття відомого економіста, шведського професора Ґустава Касселя. Він радить на сторінках щоденника „Свенска Даґблядед“, щоби Шведський Нац. Банк з уваги на небезпеку нової світової війни виміняв частину золотої резерви на нікель і мідь. Оба ці металі моглиб так добре як золото бути підкладом емісії банкнотів або спеціяльних державних облігацій. У той спосіб були б збережені формальні вимоги, бо фактично — на думку Касселя — не істнує забезпечення банкнотів. Золото, нікель і мідь радить згаданий учений переховувати в ріжних частинах краю, бо Стокгольм не легко можна оборонити. Запаси цих металів мають служити до оборони країни. Мирний час треба використати, щоби здобути якнайбільше оборонних засобів. Уся пром. продукція повинна мати такі форми, щоби в потребі виконувала воєнні завдання. Готовість до війни грає в теперішньому часі небуденну ролю.

В. Н—вич.

Москалі == це азіяти і лінюхи.

Гарольд Денні, московський кореспондент „Ню Йорк Таймсу“ прислав довшу телеграму про невдоволення совітської влади зі свого найчільнішого журналіста, головного редактора ґазети „Ізвєстія“, Миколи Бухаріна. Бухарін це один з комуністичних провідників ще за царських часів. Він багато витерпів, а після введення комунізму в Росії став головним його пропаґатором як редактор найбільшої урядової совітської ґазети. Та від якогось часу він почав висловлювати свої нарікання на московський нарід, а це не подобалося Сталінові і він візвав Бухаріна до покаяння. Бухарін так і зробив, але тепер знову не витримав і написав про московський нарід, що він є навіщений азійською фантастичною недокладністю і східним лінивством. А потім ще сказав про москалів таке: „Донедавна імя москаля означало жандара для менших народів в Росії та батюшки; вони є післанцями смерти, недуги та загибелі з голоду, а також і винищенням культури національних меншин“. Проти такої „зневаги“ московського народу Бухаріном виступила гостро ґазета „Правда“. Вона жадає від Бухаріна відкликання такої обиди і називає його реакційним пропаґандистом.

Сенатська комісія ратифікувала франко-совітський пакт.

ПАРИЖ, 5. 3. ПАТ. Після промови премієра сенатська комісія закорд. справ ухвалила ратифікацію пакту зі СССР 19 голосами проти 4-ох, що здержалися від голосування. 12. ц. м. проект ратифікації найдеться на пленарному засіданні сенату.

З польської преси.

Три статті у „Вядомосцях Літерацких“.

Під спільним наголовком *„Українська проблема“* находимо в останньому числі „Вядомосці Літерацких“ аж три статті, — всі у відповідь польському дідичеві з Ліщини, гр. Станіславові Красіцькому, який — відповідаючи на статтю Меч. Прушинського — виписав був у тому журналі річні навіть у польській пресі анальфабетні вісенітниці (ту дискусію ми у свій час реферували).

Перша з оцих трьох відповідей носить окремий наголовок *„Отже гакатизм!“* Її автором є згаданий п. Мечислав Прушинський, відомий львівській публиці з останнього прилюдного відчиту у Земському Товаристві Кредитовому. Він доказує, що п. Красіцький не тільки не має зеленого поняття про українські справи в цілій їх географічній та геополітичній ширині, але навіть на терені свого воєвідства і свого повіту.

„...Гр. Красіцький пише: „...стверджую, що українська кооперація стоїть на небувало високому рівні, що підлягає тим самим добродійствам, як і польська щодо податкових відтяжень, а державні банки субвенціонують її видатніше, ніж польську“. Поминаю зворот, в якому гр. Красіцький неначе на річ заслуги польської держави записує справу організацію і добрий розвиток української кооперації. Річ іде про фінал статті. Не у словах, але у цифрах те „видатніше субвенціонування“ українських кооператив представляється ось як:

Міністерство хліборобства, яке субсидіює польські кооперативи того терену, не дає на українські кооперативи *нічого*. „Сільський Господар“, український відповідник Малопольського Товариства Рільничого, дістав у 1935-6 році *5 разів менші* субсидії ніж Малоп. Т-во Рільниче. У попередніх роках те відношення було для українців ще гірше. Вкінці державні кредити, добуті українськими кооперативами у Банку Рольному, були (на день 31. грудня 1935. р.) девять, дословно *девять разів менші від кредитів, що їх дістала там кооперація польська* з того самого терену (всі підкреслення автора)“.

В той спосіб, цифрами і фактами, розбиває автор всі брехні п. Красіцького про блискучий стан українського національного посідання, створеного чи підтримуваного державою. Колиж мова йде про слова Красіцького, які поручають державній адміністрації слідкувати за тим, щоб українські селяни не могли купувати землі з парцеляції польських маєтків, — автор обурюється:

„...Мимохіть насуваються читачеві таких слів понурі спогади зперед 30-ти літ: Гакати, Вжесні, Кольонізаційної Комісії, возу Джимали і давніші, ще зперед 60-ти літ, з муравйовської епохи: про обмежування поляків у купуванні землі на Україні й Білорусі. Так, не чого іншого, а обмеження щодо купівлі землі з національних оглядів, обмеження для осілого від віків населення, обмеження, що його цар Микола скасував ще у 1905. році, — жадає у 1936. р. *поляк і дідич*, граф Станіслав Красіцький, нащадок родини з прегарними свободолюбивими й лицарськими традиціями...“

Автор перестерігає перед використовуванням фрази про „державну рацію“.

„...Державна рація графів Айленбурґів і Райнбабенів, публіцистів Шмоллерів і Вільмсів збанкротувала одного грудневого ранку 1918. року. А нам, в той спосіб зрозуміла шовіністична ендецька „державна рація“ дала у висліді те море ненависти, з якої повстали Вілас, Данилишин і Бандера...“

„А ми що даємо? — ніщо!...“

Другою статтею у тому числі „Вяд. Літерацьких“ є стаття Міхала Ґриф-Чайковського, який на самому вступі протестує, начеб усі поляки-автохтони Галичини думали про українців так само, як п. Красіцький.

„...Признаюсь, що не розумію, чому п. Красіцький називає український рух „сепаратистичним“, а аналогічний польський рух після розподілів Польщі — незалежницьким. Певна річ, що це дуже вигідно поділити собі народи на категорії, — скажім: категорію першу і другу, та сказати, що вільно категорії першій, від того геть другій“.

Автор ширше зупиняється над справою теперішніх спроб польсько-українського порозуміння та переводить аналогію поміж угодою, яку перевів Агенор Голуховський з Віднем і теперішніми заходами УНДО.

„...Тут мушу в цілости признати правду п. Прушинському: Голуховський мав повні руки дарів. А що ми даємо? Ніщо! Запевнення і фрази!

Хто несе головну вину за теперішній стан речей? Ендекізуюча частина польського громадянства Східної Галичини! Болить їх навіть те, що будується один-одинокий рільничий ліцей. Який гармідер піднісся би, колиб у Львові відкрито український університет! А чи це булоб зі шкодою для польської держави? Чи ми вже геть затратили наші ідеї з ягайлонських часів, які стократь нам виплатились?...“

Автор кінчає висновком, що тільки „у справедливій розвязці східних проблем лежить будучність, величина і слава Річипосполитої“.

„Українці та поляки“.

Вкінці третя стаття під повищим наголовком пера Евстахія Бучини. Вона полемізує головно з історичними аналфабетичними виводами п. Красіцького на тему „відсутности українських державних традицій“. Дуже сильне те місце, в якому автор пригадує, що Русь-Україна київських князів була заборолом Польщі перед нападами монгольських племен і що без того заборола — Польща не булаб заборолом християнського заходу. Автор відсилає теж п. Красіцького до аналогій з фінами, естонцями та іншими деякими сучасними народами, які теж не мали своїх держав у новітніх часах, та яких права до власної державности ніхто нині у світі не квестіонує. Як головну причину таких фраз про „фарбування себе на українство“, автор вважає цілком слушно повне незнання творів українських істориків, белетристів, мистців. Переходячи до справи теперішнього українського шкільництва, автор пригадує, що автором його руїни є Ст. Грабський, та наводить подробиці істнуючого стану. „Хто вияснить мені, що таке польська державна рація втратить на тому, коли українська чи білоруська дитина пізнає у своїй рідній мові величню епоху Ягайлонів або відділ конституції, що каже про обовязки громадянина?“...

— Добре діється, що такий поважний польський, репрезентативний журнал, як „Вядомосці Літерацке“, не вдоволяється лиш негативною опінією, що її мусіли виробити собі прославлюванням „нової“ совітської культури й її совітських „здобутків“, але й дають місце на своїх сторінках статтям, що звертають увагу полякам на потребу пізнати й національну культуру українську.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Швайцарський міністер військових справ заявив у промові, що Швайцарія мусить бути у майбутній війні досить сильна, щоб на випадок війни забезпечити кожного зі своїх сусідів від нападу через швайцарську територію. Тому швайцарський уряд проектує реорганізацію армії, розбудову летунства та скріплення охорони кордонів.

Швайцарія проти нафтових санкцій. Міністер закорд. справ Мотта переговорював з членами комітету 18-ох і намагався переконати їх, що ухвалення нафтових санкцій та виступлення Італії з Ліги Націй поставилиб Швайцарію у дуже прикре положення: вона найшлабся між двома великодержавами, що стоять поза Лігою.

Італійсько-албанську конвенцію підписали недавно — як подає „Еко де Парі“. Італійський уряд зобовязується продовжувати виплати, що їх піднявся в умові з 1926 р., але перервав 1932 р.; Альбанія дає Італії деякі гірничі та лісові концесії і зобовязується викінчити будову доріг та пристані Дураццо.

Гірота -- премієром Японії.

ТОКІО, 5. 3. ПАТ. Міністрові закордонних справ *Гіроті поручили створити кабінет.*

ДЛЯ УСПОКОЄННЯ ГРОМАДСЬКОЇ ДУМКИ СВІТА ТА СССР.

ЛЬОНДОН, 5. 3. ПАТ. Агенція Райтера повідомляє з Токіо, що покликання міністра Гіроти на становище премієра має без сумніву за ціли успокоїти світову громадську думку у справі мети японської закордонної політики, головно ж СССР, де Гірота був амбасадором, і так причиниться значно до покращання взаємин обох країн.

На становище міністра закордонних справ покликали японського амбасадора в Римі Шіґеру Йошіду, бувшого секретаря амбасади в Льондоні. Міністер Йошіда втішається в Японії великою повагою, а на становище амбасадора в Римі покликали його були в 1932. р.

Дивна інтерпретація.

Чеський уряд і назва „український“.

ПРАГА, 4. 3. ПАТ. „Праґер Таґблят“ приносить таку інформацію:

Міністерство внутрішніх справ відкинуло затвердження статуту одного карпато-руського культурно-освітнього товариства, тому, що в цьому статуті мовою нарад т-ва подано мову „русько-українську“. Відмовне рішення міністерство мотивує тим, що чехословацькі правні установи не знають української мови.

В адміністраційно-правному відклику т-во доказувало, що термін „руський“ і „український“ — ідентичні, отже вживання тих двох термінів не можна вважати суперечним із законом, бо цього не заборонює ніяка правна норма. Одначе найвищий адміністраційний трибунал не прихилився до цих виводів і дійшов до такого принціпіяльного вирішення:

І в мировому трактаті в Ст. Жермен і в реґуляміні парляментарних нарад, а також у мовному розпорядку говориться тільки про мову „руську“ або „малоруську“. З цього виходить, що чинники, які творили правні норми, не мали на думці вводити термін „українська мова“ до чехословацьких правних установ. Тому на основі обовязуючих приписів такий термін є недопустимий без огляду на те, чи він є синонімом термінів „руський“ або „малоруський“, чи ні. Через те міністерство внутрішніх справ почувалось управненим признати суперечним із законами означення мови нарад т-ва словом „український“.

Стільки телеграма ПАТ-а. Якщо в ній вірно передано мотиви рішення чсл. міністерства внутрішніх справ, то з того виходилоб, що чеський уряд нельояльний супроти свого контрагента уряду СССР, з яким заключив недавно військовий договір. Бож СССР має у своому складі і Українську Соціялістичну Совітську Республіку... А чеський уряд боїться у себе самої назви „український“.

Італійці не признають Червоного Хреста

ЛЬОНДОН, 5. 3. ПАТ. Як подає Райтер з Дессіє, сьогодні рано італійський літак бомбардував британський амбулянс і скинув коло 40 бомб. 7 ранених абісинських вояків згинуло.

АДІС АБЕБА, 5. 3. ПАТ. Вістка про те викликала чимале обурення в абісинських кругах. З шатра, де містилася операційна саля, знищена велика скількість хірурґічного приладдя; крім того 4 вантажні самоходи.

ВАГА АБІСИНСЬКОЇ СПРАВИ.

ЛЬОНДОН, 5. 3. ПАТ. На публичних зборах у Раґбі сер Чемберлен заявив: Ліґа Націй змагає тепер до того, щоб створити прецедент. **Те, що робимо в абісинській справі, ми повинні робити, колиб хто в Европі нарушив мир.**

ОДИНОКА АБІСИНСЬКА ЗАЛІЗНИЦЯ ЗДЕРЖАНА.

ПАРИЖ, 5. 3. ПАТ. Урядово потвердили, що — як звичайно — від 1 березня унерухомили залізницю Джібуті — Адіс-Абеба на час дощів.

ЗАБЛУДИЛИ?

ЛЬОНДОН, 5. 3. ПАТ. Перед кількома днями італійська стежа з Лібії зайшла на єгипетську територію; колиж її придержали, командант заявив, що заблудив; у цій справі інтервеніював італійський посол у Каїрі. Як подає Райтер, єгипетська влада не надто вірить, що стежа справді заблудила, бо такий випадок зайшов не вперше.

Хто такі саботажники в Совітах.

Із Совітів вернувся американський поляк Стефан Дзелінський і свої переживання описав в одній американській газеті. М. ін. він доторкнувся також справи саботажників, яких так розстрілюють большевицькі комісарі. Автор каже, що сільські хлопці, призначені пускати в рух трактори та іншу машинерію, не можуть цього робити, бо не мають ні теоретичного вишколення ні досить практичної підготови. Наслідок цього такий, що нераз дуже цінні машини німецького та американського виробу машиністи руйнують, хоч мають найліпшу волю. Дзелінський подає приклад з одного українського хлопця, якого призначили разом з ним до фабрики у Харкові. Хлопець мав батьків, що втікли з колхову. Він мусів виректися своїх батьків прилюдно, а крім того був усе в страху, що його комісарі спратають за щонебудь. Він звірився з того Дзелінському і висловив побоювання, що не зможе все як слід обслужити машину в часі праці. Справді так і сталося. Хлопець працював 16 годин, був перемучений і голодний. А коли дали йому додаткову працю за пайок, він з перевтоми задрімав, машина попсувала цінний матеріял, доглядач його відіслав до бюра і за короткий час він вернувся, щоб узяти свій плащ. По його відході інші робітники коротко пояснили, що хлопець пішов „на путьовку“. А це значило, що післали його на Соловки або в інший табор, звідки живцем ніхто не вертається.

Незвичайний зріст британських зброєнь.

СУХОПУТНИХ

ЛЬОНДОН, 5. 3. ПАТ. На цей рік передбачують на армію видатки у висоті 49,281.000 фунтів стерлінґів, себто 5,731.000 фунтів більше ніж минулого року. Армія нараховуватиме 158.400 вояків; минулого року її стан виносив лиш 152.200. Східно-африканський конфлікт потягнув за собою видатки у висоті 1,555.000 фунтів. Новий буджет не обіймає видатків, передбачених у „білій книзі“.

МОРСЬКИХ.

ЛЬОНДОН, 5. 3. ПАТ. Морський буджет на 1936 р. виносить 69,930.000 фунтів стерлінґів, себто на 9,880.000 більше як у 1935 р., не рахуючи додаткових видатків у сумі 4,854.000. На збільшення буджету складаються кредити на будову нових боєвих одиниць, на морське летунство, на удержання морської фльоти, зокрема на направу боєвих кораблів та пристосування їх до протилетунської оборони. Морські сили збільшили на 4.613 осіб. 29 панцирників і кружляків дістало тепер катапульки до старту літаків і 37 літаків, що тепер стоять на чердаках.

Перший льорд адміраліції Монсель заявив, що ці цифри не обіймають надпрограмових видатків, обнятих дозброїними проектами, що їх учора проголосили у „білій книзі“, ані видатків звязаних з будовою нових боєвих одиниць у 1936 р. На такі видатки треба окремих кредитів і їх предложать парляментові.

УРЯД ДОМАГАЄТЬСЯ АПРОБАТИ ВІД ПАРЛЯМЕНТУ.

ЛЬОНДОН, 5. 3. ПАТ. Премієр Болдуін виголосить у понеділок промову, в якій домагатиметься формальної апробати палати громад для своєї політики в царині зброєнь. Лейбуристи поставлять внесок проти урядових проектів.

Горячий день у соймі.

В четвер 5. лютого ц. р. на засіданні адміністраційно-самоуправної комісії розглядали проєкт закону пос. Присторової про ритуальний убій. Законопроєкт реферував пос. Дудзінський кажучи, що ритуальний убій суперечить законам, які обовязують у Польщі. Опісля законопроєкт підпирала пос. Присторова. В дискусії перший промовляв віцеміністер освіти кс. Жонгонович заявляючи, що слід шанувати релігійні права, які торкаються всіх віроісповідань. Тому, що справа ритуального убою опирається на засадах мойсеєвого віроісповідання міністерство освіти в за тим, щоб шанувати відповідні релігійні постанови жидів. Пос. Зомеритайн полемізував з висновками референта і пос. Присторової та поставив внесок, щоб справу розглянули господарські комісії та законопроєкт відіслали до реґуляминової комісії, бо суперечить постановам конституції. По промовах ще кількох послів виголосив свій реферат знавець кс. Тшецяк. Комісія відкинула внесок пос. Зомеритайна, за яким голосували оба українські посли.

Проти законопроєкту виступили гостро рабіни і звернулись з покликом до уряду та польського громадянства, щоб не нарушувало постанов жидівської релігії.

У СПРАВІ УМОРЕННЯ ПОДАТКОВИХ ЗАЛЕГЛОСТЕЙ.

Скарбова Палата у Станиславові повідомляє, що платники податків: ґрунтового, від нерухомостей, промислового від обороту, доходового з Д. І., маєткового, від льокалів, від будівельних площ — яких залеглости походять із виміру за 1932. і попередні роки (з речинцем платности не пізнійшим, ніж 31. грудня 1933.) перевищають суму 400 зол.) можуть одержати уморення залеглостей в сумі 400 зол. у кожному з названих податків (доходового й від нерухомостей включно з кризовим додатком) не рахуючи додатків для самоврядних союзів і шкіл та 15 прц. додатку, які побирають на основі закону з 26. III. 1935.

Повищі залеглости уморять лише під умовиною, що податники вирівняють надвижку залеглостей понад 400 зол. у речинці до 31. березня 1936.

Від виконання повищих умовин залежить уморення залеглостей до 400 зол.

СТРАШНИЙ ГОЛОД В БЕСАРАБІЇ.

ЧЕРНІВЦІ, 5. 3. ПАТ. Бесарабська преса повідомляє, що в Четатеа Альба та в інших місцевостях Бесарабії, навіщених голодом, скарбові уряди зовсім не злагіднили податкового натиску. Дійшло до того, що жертви на голодних, які збирають по цілій Румунії для населення півд. Бесарабії, яке дістає грошеві допомоги, йдуть на заплату залеглих податків. Преса гостро критикує поведінку скарбової влади.

—o—

КРОВАВИЙ БУНТ ВЯЗНІВ.

ШАНГАЙ, 5. 3. ПАТ. У вязниці в Куан'Юн, у провінції Кіань-Сун, вибухнув бунт вязнів. 331 вязнів обезвладнило сторожів і кинулося втікати. Міська сторожа пустилася в погоню за втікаючими, частину з них задержала, одначе 216 вязням удалося втекти. Сторожа обстрілювала втікаючих і вбила 8 споміж них.

Дивні події в Старому Збаражі.

Про напад латинників на церкву в *Старому Збаражі* писало „Діло" свого часу дуже широко і за ним повторила це вся українська преса. Від часу того нападу, що скоївся в день празника св. Михайла, наші богослужения мусіли відбуватись постійно під охороною поліції. Коли ж здавалося, що село дещо успокоїлося і поліція вже не берегла спокою богослужень, головні провідники акції забрання нашої церкви постановили виконати рішаючий крок і справу раз на завжди порішити у свою користь. Днем наступу визначили *день іменин президента держави*. Тоді в церкві крім священника, який правив богослуження та дяка, нікого більше не було і цей момент визнали провідники за найвідповідніший.

Та сталося інакше. Коли рано помічник головного провідника прийшов до нього до хати, щоб обговорити ще деякі подробиці нападу, *головний провідник, який саме тоді голився, змінився нараз на лиці і впав трупом на долівку, покалічившись при тому жахливо бритвою. Його помічник, вийшовши з хати, пішов до костела у Збаражі, але теж нагло захворів так, що зі Збаража привезли його фірою і він довший час боровся зі смертю.*

Люди кажуть, що це *палець Божий* і кара за святотатське зневаження богослуження та простягання руки на церкву, до якої вони не мають ніякого права, бо вона ніколи костелом не була. На це стародавні грамоти. Ті, що хотять її відібрати, роблять це не з потреби, бо компетентні чинники хотіли їм вибудувати каплицю, а тільки щоб допекти гр.-католикам. Чи згаданий випадок образумить їх нарешті?

—o—

Повітряна оборона замість морської.

УЕЛІНҐТОН, 5. 3. ПАТ. Уряд британської домінії Нової Зеляндії уважає, що удержувати сильну фльоту коштує надто дорого, крім того це малодоцільне з огляду на відокремлене географічне положення острова. Тому новозеляндський уряд уважає повітряну оборону більш доцільною і з огляду на це рішив скріпити повітряні сили.

Рікет не посередничить.

ЛЬОНДОН, 5. 3. ПАТ. У розмові з римським кореспондентом Райтера **Рікет заперечив вістку, що її подав учора „Дейлі Експрес", буцім-то він піднявся посередництва між Гайліє Селяссіє та Муссолінієм; з цим останнім навіть не бачився підчас останнього побуту в Римі.**

РИМ, 5. 3. ПАТ. Міродатні круги заявляють, **що Рікет не говорив з Мусолінієм ані з іншими членами уряду.**

НОВИНКИ.

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру містимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла".

— Книжки по знижених цінах продають всі філії Книгарні Шевченка (Перемишль, Стрий, Луцьк, Кремянець і Ковель). Замовлення почтою слати: Книгарня Шевченка, Львів, Ринок 10, гроші вплачувати на конто ПКО ч. 154.627 або розрахунковим переказом на конто 94 (до 50.— зол. пересилка даром). 1637 1—2

— Академію з нагоди 80-х уродин громадської діячки Софії Русової улаштовує 7-го березня ц. р. Філія Союзу Укр. Еміґранток. Свято відбудеться в малій салі Муз. Інст. ім. М. Лисенка (вул. Шашкевича) в год. 7.30 вечором. Участь беруть пані: Н. Дорошенко, Л. Кривіцька, К. Зарицька, Х. Кононенко, К. Гвоздецька, Г. Голобородська та п. Л. Кавуля.

— Овочеві щепи та кущі: яблуні, груші, сливи, черешні, вишні, бросквині, морелі, виноград, порічки, аґрест, малини, здорові гарантовані сорти по дуже низьких цінах зараз замовляйте в найбільшій українській фірмі **А. Терпиляк — в Залукві п. Галич (р. Найсг). На бажання висилаємо цінники й оферти.** 1633 1—5

— Чотири сотні дітей усіх українських захоронок у Львові перейдуть у дефіляді перед Митрополитом Андреєм дня 8. березня ц. р. в 12. год. вполудне у салі Театру Ріжнородностей. У спосіб дитячий, щирий і безпосередній, піснькою, забавою чи таночком та усім тим, що виходить справді в обсяг дитячого розуміння, віддадуть вони радісний привіт і поклін Митрополитові з нагоди 70-ліття Його уродин. Протекторат над цим великим дитячим святом прийняли Преосвященні Кир Іван і Никита.

— Академічні Вечорі у Львові, Тернополі, Станиславові і Дрогобичі. В неділю 8. березня ц. р. в салі „Української Бесіди" у Львові (Руського 22) відбудеться в год. 18. виклад на тему „Світогляд Т. Шевченка". Прелеґент: д-р М. Гнатишак. — Того самого дня і в тій самій годині відбудуться ще три виклади Бог. Наук. Т-ва: в **Тернополі** (година ще не означена) на тему: „Католицизм і націоналізм". Прелеґент: о. д-р М. Конрад; у **Станиславові** на тему: „Світогляд і мистецтво". Прелеґент: проф. д-р В. Залозецький; у **Дрогобичі** на тему: „Відгомін матеріялістичної та ідеалістичної фільософії в медицині". Прелеґент: д-р Маркіян Дзерович.

— З радія. В пятницю дня 6. ц. м. обговорить ред. А. Курдидик в год. 18.40—18.45 в рамцях суспільної хвилини Ярмарок Українського Промислу в Нар. Домі.

— Де пропадає „Українське Слово"? Від літ діставало „Діло" без перепон пресу із Закарпаття, як українську, так і москвофільську. Щойно в мин. році почало щось псуватися, часописи зпоза Карпат стали приходити до нас якось неправильно. Особливо українські, в першу чергу ужгородське „Українське Слово". А в цьому році „Діло" не всилі добитись ніяким чином згаданого „Українського Слова" — поза першим його числом! Не помогли нічого і дворазові наші реклямації. У відповідь на ті реклямації дістали ми з Адміністрації „Українського Слова" таке письмо (з дати 3. III. 1936): „Хвальна Адміністраціє! Дістали ми Ваші обі реклямації і думаємо, що тут якесь непорозуміння. — Іменно: ми ніколи не припиняли Вам висилки нашої газети і точно та правильно посилаємо на адресу: Ринок 10. — Крім того по отриманні Вашої першої картки вислали Вам знову всі числа, починаючи від ч. 2. з 1936 р., тож властиво вислали другий раз. Можливо, що хтось там у Вас непокликаний перебирає наш часопис і тому просимо в тім напрямі поробити досліджения. Часопис і далі будемо Вам правильно посилати". — Що це за містерія, не знаємо. В кожному разі цікаво було б нарешті довідатись, де пропадає ужгородський часопис „Українське Слово", адресований до „Діла"?!

— Мотиви присуду на 700 сторінках. Карний відділ окружного суду у Варшаві виладжує мотиви присуду, який запав у недавному процесі з приводу вбивства мін. Перацького. Ці мотиви будуть унікатом у польському судівництві, бо обійматимуть коло 700 сторінок машинового письма. Їх доручать ще у квітні, отже не виключене, що розправа перед апеляційним судом відбудеться ще перед феріями ц. р.

— З маґістратських містерій. Львівські урбаністи хотять урегулювати для руху, що буде за 100 літ, вулицю Вулецьку. Технічна секція маґістрату, в якій беруть участь три професори політехніки, відкинула цей плян. Навіть через закулісові впливи вертається той плян ще раз на секцію. Справа в тому, що деякі панове мають терени на парцеляцію, в маючи широку вулицю через свої терени, можуть корисно продати свої парцелі. Але цей проєкт дещо змінений на некорисність майдану „Великого Лугу". Один з професорів техніки, член комісії, висміяв проєкт маґістратських урбаністів, кажучи, що як опроводатів урбаністи не-словянина, то треба б червоніти за такі проєкти. Будучність руху — це авта й автобуси, а вони можуть їздити вузькими й широкими вулицями вгору і вниз без надзвичайних насипів та вкопів, лише треба ті дороги направити. — Цей проєкт не-відповідний і надто коштовний. Найближча будучність покаже, чи технічна комісія відкине чи затвердить цей проєкт нічим незмінений, як хіба лиш тим, що „Лугові" заберуть ще чотири метри, а другому сусідові ті чотири метри додадуть...

— Пересторога! Від кількох днів крутиться по Львові ошуканець, бльондин, високого росту, який на сфальшовані ним самим посвідки за підписом дир. Народної Торговлі, п. Михайла Лазорка виманює від наших кооперативних станиць і купців ріжні товари. Часто підшивається він іноді під фірму Народної Торговлі. У

своїх ошуканчих маніпуляціях послугується також телефоном. Перестерігаємо наше громадянство перед тим осібняком, якого слід негайно віддати в руки поліції.

— Повінь у Перемищині. Як стверджено на основі побіжних обчислень, остання повінь, з черги друга цієї зими, знищила на терені перемиського повіту засіви на просторі 1.200 моргів. Крім населення має втрату також державний скарб через те, що Сян засипав ледовими кригами воєвідську шосу на просторі коло половини кільометра.

— Нова почтова агенція. З днем 10. ц. м. почтова агенція в Ульвівку пов. Сокаль буде замкнена, а її обсяг приділюється до почтової агенції у Скоморохах.

— За комунізм при війську. Перед військовим судом в Перемишлі відбувся процес чотирьох вояків, яким закинено комуністичну діяльність. Трьох із них засуджено, а саме Тараса Деревляного на 3 роки, Тихойка на 2 і пів, і Одінька на 2 роки вязниці. Четвертого обвинуваченого увільнено.

— Припинили університетські виклади. У варшавському університеті прийшло в середу до протижидівських авантур, наслідком яких припинено виклади аж до відкликання. Якщо припинення викладів потреває довше, багато студентів утратить рік.

— За побиття жидів. З доручення прокуратури поліція арештувала студента IV. року рільничого виділу львівської політехніки Франца Сташецького, що брав участь у побитті студентів тогож виділу Вільфа і Круга, обох жидів.

— Трагічна шкільна прогулька. Вселюдна школа в Бересті уладила прогульку 45 учнів автобусом. Коли автобус вертався до міста, відпало одно колесо і віз перевернувся поперек вулиці. 10-літній Евген Вільчинський погиб на місці, а кільканацятеро дітей тяжко потовклося.

— Краєва хроніка. Із почекальні тернопільського лікаря д-ра Г. Оксенгорна при вул. Собіського хтось украв 770 зол., що лежали в конверті на столі. — У Вербові пов. Сокаль арештовано Івана Грицева, що застрілив свою тещу Феську Стефишин, не могучи діждатись її смерти, щоби дістати по ній маєток.

— Канал між Каспійським і Азовським морем. Совіти розпочали будову нового каналу. Він буде йти з Каспійського моря рікою Кума, опісля штучним перекопом до ріки Маніч. Кума впадає до Каспійського, Маніч до Азовського моря. Каспійське море має поверхню води на 80 стіп нижчу від моря Азовського. Коли покінчать роботи, тоді із Середземного моря можна буде дістатися на Чорне море, звідси на Каспійське звичайними морськими кораблями без пересідання. А дальше можна буде плисти вгору рікою Волгою, а потім каналом до Москви. Отже посередно можна буде заплисти з Америки аж до самого серця Совітів. Крім того копають канал з Волги до Дону і ця територія буде вже перерізана водною дорогою. Канал з Москви до Волги розпочали будувати в р. 1932 і він має бути готовий вже за рік.

— Пять міліонів дол. на катедру журналістики. Пані Агнес Вал Німан, вдова по видавці газети „Милвокі Джернел", записала головну частину свого маєтку на створення катедри журналістики при університеті Гарвард у Бостоні. Запис доходить до 5 міліонів долярів. Гроші будуть інвестовані, а тільки відсотки призначені для університету для вдержання на високому рівні журналізму в Америці.

— Інститут світової літератури заложать у Москві. Але це не буде вся література, лише та, що інтересується Марксом. Інститут буде називатися іменем Максима Горкого. Він має за завдання збирати все, що пишуть у світі про Маркса й його теорії, або загалом про світ з точки погляду Маркса. Уряд має збудувати для цього інституту величавий будинок на березі ріки Москви в большевицькому стилі. Там буде бібліотека, архів, читальня, зразкова друкарня і т. п. Одним із завдань інституту буде підготова молодих совітських письменників.

— Летунство у школах. Австрійське міністерство освіти виладило проєкт науки летунства в середніх школах. Згідно з тим проєктом у школах буде введена наука моделярства, а для учнів старших кляс наука летунства.

— Самоходова катастрофа. Біля села Домніц у Німеччині вантажний самохід наїхав на дерево, причому експльодував мотор. Шофер згинув на місці, а один пасажир тяжко попікся. На причіпленому возі, що віз меблі, находилися три особи. Вогонь перекинувся на цей віз, так що дві з них згинули, а одна вийшла з тяжкими ранами.

— Хто може бути поліцистом. Управа міста Ню Йорку оголосила конкурс на 600 нових поліцистів. Зголосилося поверх 20 тисяч кандидатів, між ними багато з університетськими студіями. Більша половина кандидатів показалася при фізичних оглядинах нездібною до поліційної служби. Умовий іспит видержало тільки 5.504. Вони мають перейти відповідний вишкіл і час проби, і щойно тоді виберуть із них 600 найвідповідніших.

— Ріжні вістки. В північній Канаді перевернувся серед снігових заметів поспішний потяг, причому згинуло 14 осіб, а кількадесять потовклося. — В центрі кавказького промислу вилетіли в повітря два збірники бензини. При експльозії згинуло багато людей.

З листів до Редакції.

В справі повісти Ів. Филипчака „Дмитро Детько".

В „Ділі" ч. 50 появилася в новинках „Заява" п. І. Филипчака, в якій він подає до відома, що „Видавництво „Українська Бібліотека" не було зі мною в контакті підчас скорочування на половину моєї історичної повісти „Дмитро Детько". З уваги на те, що хто прочитає цю заяву, може думати, начеби скорочення повісти „Дмитро Детько" п. І. Филипчака могло принести шкоду цій же повісті, дозвольте, Пане Редакторе, що для вияснення я подам уривки листа п. І. Филипчака до мене з дня 3. І. 1936 р. (зараз-же по виході повісти).

„Високоповажаний Пане Докторе! (пише в цьому листі п. І. Филипчак). Нині привезла мені донька 25 авторських примірників „Дмитра Детька" і згадувала, що Ви мали багато клопотів з цією повістю... **Повість появлено дуже гарно**, за що Вам, Вп. Докторе, складаю щиру подяку, як також за виправлення мови. **Найбільше тішить мене, що не стратила свого лемківського кольориту**, помимо обскубання, і бажав би я, щоб п. Накладець поширив її найбільше в Сяніччині і взагалі на Лемківщині. Так само складаю щиру подяку п. І. Лоському за знамениту промову, по котрій видно, що знаменито панує над епохою. Я сам до п. Лоського не пишу, бо не знаю його адреси, тому прошу Вас, Вп. Докторе подякувати йому від мене і запевнити, що як буду у Львові, **подякую Вам обом**, Вп. Панове, особисто. Зістаю перед Вами з належною пошаною Ів. Филипчак".

Дуже дякую Вам, Пане Редакторе, за поміщення цього мого вияснення, бо не хотів би я, щоб ширилося непорозуміння, начеби В-во „Українська Бібліотека", скорочуючи чи виправляючи деякі твори українських авторів, робило це без згоди чи проти їх волі.

Прийміть, Пане Редакторе, вислови глибокого поважання до Вас.

Д-р Г. Лужницький,
редактор „Української Бібліотеки".

Львів, 5. III. 1936.

Відозви й комунікати.

ДОПОМОЖІТЬ ГОЛОДНИМ СЕЛЯНАМ ЛЮБАЧІВЩИНИ!

Минулого року в липні шаліла над Любачівщиною буря з дощем і градом, який в деяких громадах знищив у 100 відсотках збіжжя, одиноку надію хліборобів. Тому селяни Любачівщини не мають нині збіжжя на прожиток, про засіви нема навіть що згадувати. В багатьох селах хлібороби, по повороті з поля застали на дахах своїх хат лише самі лати, бо дахівку порозбивав град. Єдина надія можливої екзистенції бідного хлібороба, який з нетерплячкою дожидає першого, щасливого збору, вже третій рік розвіялась. Урядники чи емерити, коли їм задумують обтяти платні, роблять крик у пресі, висилають делеґацію до відповідних чинників і все якось вдається їм виторгувати. А хлібороби на випадок градобиття не мають навіть кому пожалуватись. Ходять до влади з інтервенціями, просять, щоб їм відписали податки, просять допомоги, позички і все кінчається лише обіцянками. А тут іде весна, незасіяні поля вимагають зерна на засів.

По останнім градобитті комісія оглядала градові шкоди, побиті дахівки, обтовчені овочеві дерева, повибивані вікна, все списала і дотепер все втихло. Надії селян, що їм відпишуть податок, дадуть допомогу, залеглих податків не будуть стягати, не здійснилися.

Селяни вже не ждуть на ці обіцянки тільки, що голод заглядає до хат, діти з голоду не здужають, селяни вживають чорної худібної соли.

Тому звертаємось з покликом до всіх хліборобських установ і громадян з проханням, щоб не дозволили нашим землям лежати облогом і незасадженим бульбою. Інакше прийдеться селянам у Любачівщині загибати з голоду. Звертаємось з горячим покликом: Поможіть нам і пришліть насіння на засів і гроші датки на бульбу і чорну сіль для тих селян, які доконче цієї підмоги потребують. Якщо відчуваєте нужду селянина і хочете допомогти, поможіть зараз, бо весна за плечима.

ЗА РАДУ ФІЛІЇ „СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРЯ" В ЛЮБАЧЕВІ:

Інж. В. Михальчишин, о. Гірняк, о. Дацишин, д-р І. Зільник.

З кіна.

Кіно „Апольо": „Циганський барон".

Популярна колись оперетка, що підтримувала репертуар сотні столичних і провінціяльних театрів, дочекалась обстанови та тла, якого не може дати ні оперетці ні опері ніякий найбагатший театр. Циганський табор, кревинди, руїна історичного замку, рух юрби на площі все це у цій німецькій новій фільмі відтворене дуже звідливо та з фантазією. Дія поширена поза текст оперетки; нпр. шукання скарбу має кілька цікавих епізодів. Першорядні креації Адольфа Вольбріка, Фріца Камперса та Гансі Кнотек.

ДИВОГЛЯДИ.

ЖИЛА БЕЗ ПОЛОВИНИ МІЗКУ.

У Канаді померла жінка, за якою в останніх роках стежили дуже пильно вчені та лікарі. Мері Пенфільд була рідною сестрою відомого канадійського хірурга, директора невропольогічного інституту в Монтреалі. У 1934 р. вона захворіла пухлиною мізку. Лікарі рішили, що вона мусить вмерти і тому рішились на операцію. Оперували її 4 години під наркозою, вирізавши їй деякі частини мізку. Досі наука не встановила точно від яких осередків мізку залежать зміни характеру, темпераменту, вражливости. Виявилось після операції, що пацієнтка з половиною мізку не тільки жила, але й не змінилась. Жила вона 22 місяці, як зовсім нормальна особа. Вмерла від запалення легенів, недуги, що не мала звязків з її операцією.

НАЦІОНАЛІСТИЧНИЙ „УХИЛ".

Мадярська націоналістична організація видала марки під гаслом „Недоля патріота", щоб з їх продажі зібрати фонд допомоги для безробітних. Усі члени організації мусіли купити ці марки. Зовсім випадково хтось відкрив на другому боці ледве замітні слова „Видруковано в Німеччині". Мадярські націоналісти замовили ввесь наклад марок у німецькій фірмі! Після цього скандалу жертви на фонд для безробітних сильно впали.

☦ Посмертні згадки.

о. ПАНТАЛЕЙМОН ГОРОДЕЦЬКИЙ

Дня 27. лютого ц. р. прощала Богородчанщина свого провідника, заслуженого громадянина і священника, бл. п. о. П. Городецького, пароха Ляховець. Хто був Покійний, виявилось наглядно на похоронах, бо правду сказати, такого народнього здвигу ще тут не було і мабуть не скоро буде.

У похоронах взяло участь понад 7 тисяч народу, 25 священників, численні установи Богородчан та околиці з вінцями, яких було понад 30.

Прощальні промови виголосили оо. Косевич, Білинський, Микитин; з громадян: від Централі УНДО адв. д. Николайчук з Надвірної, від Окр. Союзу Кооператив зі Станиславова дир. Шевчук, від громадян міста Богородчани О. Городиський, відпоручники: Повіт. Ком. УНДО, філії Т-ва „Просвіта", „Сокола", Кр. „Р. Ш." і Чит. „Просвіти" — всі з Богородчан, від місцевого громадянства попрощав Покійного п. М. Цюкенда. Вінець дала теж повіт. організація УСРП.

Замітне тільки те, що на похоронах не було відпоручника Т-ва безженних священників зі Станиславова, хоча Покійний був ревним його членом...

Вічна память заслуженому священникові і громадянинові!

Дописи.

РАВА РУСЬКА.

Громадяни, яких не багато. В січні ц. р. виділ філії Т-ва Охорони Воєнних Могил в Раві Руській звернувся з покликом до громадянства, щоб складало пожертки на будову памятника полеглим, до якої приступлять вже теплою весною цього року. Як доцінюють українські вояки справу будови памятника полеглим доказом прихильні листи, які надійшли до Виділу. В одному з них читаємо таке: „Прочитавши вашу заяву дуже мене вразувало, що Ви піднялися такого великого діла, яке для нас, колишніх вояків УГА велике, дороге і цінне. Я як колишній старшина УГА спішу на Ваш поклик зі скромною лептою, щоб свою цеголку положити до фундаменту. Прошу записати від мене 10 зол. місячними сплатами по 2.50 зол. Першу сплату цього місяця вже відсилаю переказом на адресу: Украінбанк „Віра" в Раві Руській. Прошу дуже повідомити мене, коли зачнуть будувати памятник, коли відбудеться його посвячення та прошу переслати мені фотографію його. Кошти звязані з тим доверну". Крім цього листа виділ філії дістав від д-ра Нестора Білика з Праги квоту 25.98 зол. з допиською: „На ваш поклик пересилаю 120 корон чеських на будову памятника українським воякам в Раві Руській. Заохотіть до складок також Угнів". Треба вірити, що до кінця березня цього року громадянство відгукнеться на поклик виділу філії і дасть йому змогу перевести в життя намічений план. При цій нагоді виділ філії складає жертводавцям щиру подяку за матеріяльну допомогу за сповнення громадянського обовязку супроти тих, які своїми кістками мурували шлях до кращого завтра.

Акція за оснуванням дитячих садків. Минулого року адміністраційна влада не давала дозволу на ведення дитячих садків у равському повіті мотивуючи свою заборону тим, що зголошені кандидатки на провідниць невідомі адміністраційній владі, і що речинець до внесення подань був у невідповідному часі. Щоб не стрінутись з тими самими заміттами в цьому році старшина Повітового Кружка Р. Ш. в Раві Руській звернулася в відповідним обіжником до установ і громадянства повіту, щоби найдальше до кінця березня ц. р. всі села Равщини підготовили домівки на приміщення садка, учительки і необхідні фонди та внесли подання до старостства через Повітовий Кружок Р. Ш. Слід сподіватися, що українське громадянство равського повіту доложить усіх зусиль, щоб дітвору в дошкільному віці віддати бодай на час літних робіт до дитячих садків, де знайде належне громадянське і моральне виховання. Зокрема цією акцією повинні занятися наші абсольвентки семинарії, що сидять і ждуть на посади. Всі вони повинні до означеного речинця переслати до канцелярії Пов. Кружка Р. Ш. в Раві Руській відповідне подання з необхідними документами.

Загальні збори українських установ. У лютому ц. р. відбулися загальні збори читалень „Просвіти" і кружків „Р. Ш." по таких селах повіту: 2. II. у Вербиці, Борках, Потеличі і кружка „Р. Ш." в Потеличі; 9. II. в Городжеві, Магерові, Любичі, Павлищах; 12. II. в Любичі Лебах і Корчеві; 13. II. у Стаях; 15. II. у Щепятині і Любичі Камеральній; 16. II. у Вороблячині 23. II. в Тяглові Кам'янці Боброїдах. В усіх майже читальнях брали участь делегати повітових установ, а саме: м-р Онишкевич — двічі, п. Радлик двічі і п. Совик 7 р. Вказаним було, щоб ті читальні, які в місяцях січні і лютому не відбули своїх заг. зборів, відбули їх обовязково в березні ц. р.

Свято Крут у Немирові. Як що року, так і цього року святкувало громадянство містечка Немирова роковини бою під Крутами (2. лютого ц. р.). Підготовою свята занявся виділ читальні. На святі було коло 100 осіб. Почалося свято вступним словом п. Стецяка Омеляна, опісля мішаний хор чит. „Просвіти" під управою о. Трешневського Романа відспівав „Видиш, брате мій" і „Як умру", а орхестра читальні відіграла вязанку українських пісень. Декламації виголосили пп. Харкевич Іван і Серпіса Володимир. Свято закінчилося відспіванням національного гимну.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Що край, то обичай.

В Америці застрайкували віндарі. Може за мало їм платили, може за багато мали роботи — хто там знає! Застрайкували і конець. Розкішні вінди хмародерів станули непорушно на котрімсь там поверсі, а мешканці вавилонських веж мусять драпатися по сходах.

Кажуть, що трапився був такий випадок:

Три приятелі мешкали на 34 поверсі. Вертають пізно вночі до дому і щоби перейти тяжку й довгу дорогу — кожний зобовязався розказати якусь оміховинку.

— Позвольте, панове... — починає один.

— Ні, брате, ти на кінці. Я перший, Джек другий, а тоді ти. Не штука першому, ще не задиханий... А ти прецінь наймолодший!

— Алеж я хочу тільки..

— Жадне „тільки".

І таки не допустили його до голосу.

Десять поверхів оповідав Джов, пятнацять других Джек, а вкінці прийшла черга на третього.

— Но, тепер можеш казати своє. Але це повинно бути найбільш веселе, бо ми вже ледви ліземо.

— Буде! Напевно буде... Панове, ви забули ключі надолині...

Кожний признає, що це справді мусіло бути найбільш веселе.

Але це нітрохи не зменшує трагічности страйку. Сотки хмародерів не мають сходів, сотки тисяч людей не мають змоги ні дістатися, ні видістатися з домів, а страйкарі тремтять, щоб їх страйку не зломали і хапаються ріжних засобів.

Тому влада оголосила в Ню Йорку — стан облоги.

Подумати тільки: вінди і — стан облоги!

Для нас це звичайно незрозуміле.

— Як? — казав до мене один знакомий. — через дурні вінди?!...

— Так, так, брате, через дурні вінди. Ню Йорк то не Львів.

Я знаю про дві українські „підойми": в „Народній Гостинниці" (там де „Молода Громада" віднаймає за гроші від п. Меца часть каварні, а п. Мец і С-ка не платить уже „Народній Гостинниці" три роки чиншу за цілу каварню!) і в одній приватній каменичці (там, де мій син ходить раз у місяць „на вінду"!).

Приймім, що одного дня українські віндарі застрайкували! Чи нарікав би хто?

В „Народній Гостинниці" трохи гості, а в приватній — Ірко Терлецький, мій син, і ще може Зенко Костельник.

Але стану облоги напевно не булоб.

Застановлялись ми над тим, який український страйк міг би викликати стан облоги. Брали під увагу одно, друге і трете і дійшли до переконання, що нема нічого такого.

Ні! Неправду кажу. Є одно...

Колиб щомісяця розділювано літературні нагороди.

Галактіон Чіпка.

Курс крою і шиття. Від 15. лютого ц. р. старшина Пов. Кружка „Р. Ш." задумала зорганізувати в Раві Руській тримісячний курс крою і шиття враз із курсом ручних робіт, як вишивок, гафту, волічкових робіт і т. д., для жіноцтва равського повіту. Курс мала вести кваліфікована учителька С. Служебниця. Оплату за науку означено на 10 зол. місячно. На жаль, до означеного речинця зголосилися ледви 4 учениці і тому старшина Кружка рішила продовжити цей речинець до 15. березня ц. р. Тому, що курс має стати постійною кравецькою жіночою школою, громадянство повіту повинно подбати, щоб до назначеного речинця зголосилося якнайбільше учениць.

Гарний приклад. Дня 9. лютого ц. р. на хрестинах у Степана Іваницького в Гребенні зложили гості на поклик п. Юрчина Івана на Рідну Школу квоту 2.30 зол. Дня 11. лютого ц. р. відбулося посвячення дому і хрестини у п. Дацька й Анни Лунік у Вербиці. На хрестних батьків своєї донечки запросили родичі голову філії „Союзу Українок" п. Ростиславу Богачевську і дир. Совика Степана з Рави Руської. Побажання для культурних родичів, охрещеної Надії зложив місцевий парох о. Криницький, війт Пушкар Гринь і м-р Криницький. Опісля дир. Совик у короткій промові звернув увагу на належне виховання дітей, зокрема на матеріяльне забезпечення їх та вказав, у який спосіб батьки повинні переводити ощадности, щоб забезпечити матеріяльно своїх дітей. Вкінці вручив батькові для Надії вкладкову книжечку, виставлену Украінбанком „Віра" в Раві Руській та відповідну пушку цьогож банку на складання ощадностей, а присутні зложили додатково квоту 7 зол. Крім того присутні зложили 3,58 зол. на Рідну Школу.

ТОВСТЕЧЧИНА.

Тернистий шлях наших молочарень. Не зважаючи на запевнення офіц. чинників, що замкнені молочарні М. С. відкриють, деякі молочарні нпр. в Цапівцях, не можуть діждатись дозволу на продовжування своєї праці. А покищо акти цієї справи мандрують рівно два тижні з волости до староства, на просторі 21 км.

Забрали тризуб з читальні. В неділю 23. лютого ц. р. у Хмелеві перед виставою, на яку був дозвіл, прийшов поліцай і зажадав, щоб зняли з куртини вишивку з тризубом, бо на тризуб треба мати окремий дозвіл зі Староства і він має наказ забрати тризуб. І дійсно поліцай вишивку відпоров і забрав. Слід додати, що згадана вишивка з тризубом творить мистецьку цілість куртини і висіла від 1926 р., себто майже 10 років і нікому не впала в очі, хоч на кожній виставі є поліцаї. Чому аж тепер треба на тризуб окремого дозволу?

Господарський курс. Філія „Сільського Господаря" уладжує від 4—23. березня ц. р. сільсько-господарський курс. Є надія, що курс вповні вдасться.

Стягають далі оплати за вїзд до міста. Як відомо, декрет президента скасував оплати за вїзд і постій у місті, щоб частинно обмежити визиск села. Бурмістр м. Товстого винайшов оригінальний помисл як обійти цей закон, а саме міські службовики стягають від селян оплату по 30 сот. за кормлення коней в місті і то не лиш на публичних площах, але і на приватних подвірях. Не встиг селянин вчіпити коням оплаку, а вже міський посіпака домагається заплати 30 сот. або бере з воза перевісло. Доходить до сварок зі селянами, які знають, що постанови декрету не обовязують управу м. Товстого.

Спорт.

ПОГОНЬ — УКРАЇНА.

В неділю 8. ц. м. заінавгурують весняний сезон копаного мяча у Львові дружини Погоні й України, які виступлять у своїх найкращих складах. (В якому складі виступить Україна, нам сьогодні ще не відомо). Змагання відбудуться на грищі Погоні. Початок в год. 11-ій передполуднем.

КОПАНИЙ МЯЧ ЗА КОРДОНОМ.

АВСТРІЯ. Віденська Адміра розіграла досі 15 мечевих змагань за мистецтво Ліги і здобула 27 точок; Вієна 21, Рапід 20, Ф. Ц. Він і Вакер по 17.

МАДЯРЩИНА. В змаганнях за мистецтво Ліги на перше місце вибилась Гунгарія, здобуваючи 36 точок, за нею йде Уйпешт і Ференцварош, які здобули по 29 т.

ГАКІВКА.

БЕРЛІН. Східна Канада — Західна Канада 9 : 7.

ВІДЕНЬ. Айслявфферайн — Рапід (Прага) 17:1 (3:0, 1 : 1).

КАТОВИЦІ. Берлін — Катовиці 1 : 1 (0 : 0, 0 : 0, 1 : 1).

ЧАША ШВЕДСЬКОГО КОРОЛЯ ДЛЯ СИТКІВКАРІВ.

Шведський король Ґустав, відомий сітківкар, уфундував перехідну чашу для ситківкарів. Змагання відбуватимуться на зразок змагань за чашу Дейвіса. До змагань можуть ставати дружини европейських і заморських держав. Змагання відбуватимуться від жовтня до грудня кожного року в галі. Перші змагання відбудуться у Штокгольмі.

Тільки освітою, культурою і вихованням здобудемо кращу долю. Не жалуймо датків на скріплення освітних змагань.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ

Омелян Терлецький: ІСТОРІЯ УКРАЇНИ, книжка до б... з 21 образками та 5 мапами. Львів 1936. Накладом Т-ва „Просвіта". Стор 72. ф. 8°.

Ярослав Ковальчук: ІНСЦЕНІЗАЦІЇ ВИБРАНИХ ТВОРІВ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА, з 15 образками укладу сцени та 6 піснями в нотах. Львів, 1936. Накладом Т-ва „Просвіта". Стор. 96, ф. 8°.

Роман Могетич: КУМ СОЛТИС, комедія на 3 дії. Накладом В-ва „Рекорд". Львів 1936. Стор. 48, ф. 16°.

Ольга Кобилянська: ЗА СИТУАЦІЯМИ. Повість, з передмовою Л. Луцева. Львів 1936. „Українська Бібліотека" ч. 38. Стор. 128, 16°.

Мирон Заклинський: „А МИ ТУЮ СТРІЛЕЦЬКУЮ СЛАВУ ЗБЕРЕЖЕМО"... Спомини з визвольної війни. Ч. I. В-во „Всесвіт". Львів 1936. Стор. 142, 16°.

о. Осип Годунько: СЛУЖБА БОЖА — ДЖЕРЕЛО ХРИСТІЯНСЬКОГО ДУХА І СВЯТОСТИ. Львів 1936. Стор. 48, 16°.

Д-р Петро Біланюк: ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ВИХОВАННЯ. (Що повинно виховання дати дитині?). Накл. Повіт. Союзу Кр. „Р. Ш." у Львові. Львів 1936. Стор. 16, Ціна 10 сот.

Д-р Петро Біланюк: ДОБРІ Й ЛИХІ ДІТИ. (Про межі й можливости виховання). Накл. Повіт. Союзу Кр. „Р. Ш." у Львові. Львів 1936. Стор. 16, 16°. Ціна 10 сот.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

Старий Самбір.
6. III. Дівча з Маслосоюзу.
7. III. Отаман Пісня.

Український Мол. Театр. „Заграва“.

Коломия, саля Каси Ощадности:
6. III. Премієра: Голгофта, релігійна містерія в 8 картинах, скомбінована на зразок пасійних гор в Обер-Аммерґав.
Коломия, 8. III., год. 3. попол.. популярна вистава для селянства „Голгофта“ (вдруге).

Великий Міський Театр.
Пятниця, 6. III. год. 8. веч. Премієра „Навона“, ювилей Ст. Госсовського.

Театр Ріжнородностей.
Нечинний.

Кіна.

АПОЛЬО: „Циганський барон“ (на основі оперетки Ів. Штравса).
АТЛЯНТИК: „Капітан Блад“ (Олівія Гевіленд і Ероль Флин).
ВАНДА: „Тарзан безбожний“, „Пригоди пехоця“.
ҐРАЖИНА: „Китайські моря“.
КАСИНО: „Бурлак зпад Волги“.
КОЛІСЕЙ: „Людина двох світів“, ревія „Лише всі разом“.
КОПЕРНИК: „Останні дні Помпеїв“ і кольорова гротеска.
МАЗУСЕНЬКА: „Обітована земля“ та додатки.
МІРАЖ: „Моє сонічко“ (Шерлі Темпль) і „Місто духів“ (Бастер Кітон).
МУЗА: „Його Ексцеленція шофер“.
ПАН: „Анна Кареніна“ з Ґретою Ґарбо.
ПАКС: „Секвоя“ та кольоровий муз. додаток.
ПАЛЯС: „Його велике кохання“.
РАЙ: „Додик на фронті“ (Диша).
СВІТ: „Дочка ген. Панкратова“, „Бару“.
СТИЛЬОВЕ: „Напад на Конго“ і ревія.
ТОН: „Бенгалі“.
УТІХА: „За братову кривду“ та ревія.
ХИМЕРА: „Той, що розбив банк Монте Карльо“.

Фотоплястікон.

(пл. Марійська 5.)

Бразилія.

Закордонне радіо.

Пятниця, 6. березня 1936.

Відень (506,8) 12.00, 13.10 Концерт орх., 19.50 Концерт співацького союзу 21.00 Концерт дутих інструментів, **Братислава** (298,8) 20.15 Словацькі народні пісні, **Мор. Острава** (269,5) 19.20 Сальон й усміх — шлеські й моравські нар. мельодії, орх., діточий хор, **Прага** (470,2) 16.10 Сальон квартет, 17.15 Смичк. квартет ґ-дур Моцарта, 19.50 Індріхові твори, орх., солісти, **Париж** (1648) 17.00 Фортепяновий ресітал, 18.30 Концерт, 21.45 „На приказ цісаря“ ком. опера Клеріса (фраґм.), **Білгород** (437,3) 11.00, 12.00 Концерт, 16.00 Сольо на флеті, 19.50 Скрипка, 20.20 Нар. пісні, **Берлін** (356,7) 8.30 Музика, 20.10 Все крутиться — розр. концерт, **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.00 Музика, 15.15 Нар. пісоньки, **Кельн** (455,9) 16.00 Давня й нова камер. музика, **Ляйпціґ** (382,2) 18.00 Концерт, 20.10 Радіобалада, 20.50 Концерт орх., скрипка, **Мінхен** (405,4) 13.15 Концерт муз., спів, 17.00 Солісти. **Будапешт** (549,1) 12.05 Циг. музика, 17.00 Нар. пісні, форт., 18.10 Сальон. музика, 19.30 Опера, **Міляно** (368,6) 11.30 Популярна муз., 21.00 Симф. концерт, **Рим** (420,8) 17.00 Трансм. з акад. св. Цеціліі — давня музика, 21.15 Органова музика, спів.

Субота, 7. березня 1936.

Відень (506,8) 15.40 Концерт хору, 16.50 Вчимся нар. пісеньок, 19.10 Пісні й арії співає А. Швед, 19.50 Колись і тепер — попурі (спів, музика), **Прага** (470,2) 11.05 Концерт хору, 17.50 Святочна авд. з нагоди 86-ліття през. Масарика в нім. мові, **Париж** (1648) 12.00, 17.00 Легка музика, **Білгород** (437,3) 16.20 Моцартів квартет, 16.50 Спів, 18.30, 20.30 Нар. пісні, **Берлін** (356,7) 18.45 Музика, 20.10 Вечір орхестри, **Франкфурт** (251) 20.10 „Студент-прошак“ оперетка Міллекера, **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.00 Музика, 15.10 Гайднові твори, 18.00 Нар. пісні й танки, **Ляйпціґ** (382,2) 8.30 Легка музика, 12.00 Концерт, **Мінхен** (405,4) 13.15 Концерт, 15.15 Авд. для любителів скрипки, 18.30 Реґерові пісні відсп. Клайн (альт), 19.00 Камер. музика, **Міляно** (368,6) 11.30 „Ярмарок на дівчат“ оп. Якобі, 22.00 Циг. музика, 17.15 Танк. музика, 20.35 Хор, **Рим** (420,8) 13.10 Оп. мельодії, 17.15 Квартет цитристів, 20.35 „Самсон і Даліля“ оп. Сен Саенса.

Львівське радіо.

Пятниця, 6. березня 1936.

6.30 Ранішня авд., 6.50, 7.30 Музика з гр. пл., 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Для ст. дітей: Сибір, країна снігу, сонця та заслання, опов. Вацл. Серошевського, 12.40 Римський-Корсаков: „Шехерезада“ з гр. пл., 13.25 Домашнє господарство, 13.30 З ринку праці, 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Муз. мініятури з гр. пл., 16.00 Гутірка для хорих, 16.15 Концерт орх., 16.45 Пригода в березні, гут рка для ст. дітей, 17.00 Нафта та земні гази, 17.15 Хвилина поезії, 17.20 Гандл: Пять вок. квартетів у супр. фортепіяну, 17.50 Спортовий порадник, 18.00 Концерт сальон. секстету, 18.30 Програмова скринька в опр. Юрія Теми, 18.40 Суспільна хвилина, 18.45 Пісні в супр. фортепіяну, 19.00 „Вже не рубає“ фейл. Раорта, 19.20 Рекл. концерт, 19.35, 19.40 Спортові вістки, 19.50 Бюро студій розмовляє зі слухачами, 20.00 Симф. концерт; у перерві ок. год. 21.00 Вечірній денник, Образці із сучасної Польщі, 22.30 Технічна скринька, 22.50 Прогулька по Европі — ретрансмісії із закорд. станцій.

Субота, 7. березня 1936.

6.30 Ранішня авдиція, 6.50, 7.30 Музика з гр. пл., 7.20 Ранішній денник, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.25 Камер. концерт, 13.25 Домашнє господарство, 13.50 Концерт бажань з гр. пл., 14.30 Славні співаки у звуковику з гр. пл., 15.00 „Його шлюбна жінка“ Ред. Кіплінга, 15.15 Польська морська торговля, 15.20 Біржа, 15.30 Дуети й пісоньки в супр. фортепіяну, 16.00 Лекція французької мови, 16.15 „Про скарб на Вавелі“ виденська легенда для дітей, 16.45 Вся Польща співає, 17.50 Говорим про провінцію: Наші жалі до столиці, 18.00 Неаполітанські пісоньки в вик. В. Дзедушицького (тенор) у супр. фортепіяну, 18.15 Славні вальси у віртуозних парафразах, 18.40 Сільва рерум, 18.45 Легка французька пісонька з гр. пл., 19.20 Реклям. концерт, 19,35, 19.40 Спорт вістки, 19.50 Актуальна гутірка, 20.00 Нічна ескапада, легка музична авдиція, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Із сучасної Польщі, 21.00 Лодзь — столиця польського промислу, 21.30 Весела Сирена, 22.00 На свою нуту, концерт орх. співанки, 23.05 Сальон. музика у вик. орхестри.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5.22 і 1/2.

Нім. марка 1·45—1·48, фр. франки 34.90 35·10, шв. франки 172.50—173·25, фунти стерлінги 26·15—26·25, австр. шілінги 98·00—100.00, чеські кор. 19.00—19.50, рум. леї 26·00—28.00, італ. ліри 32.00—35.00.

Золото: Долари 9.00—9.04, Рублі 47.50—48·50, Фр. франки 34.50—35·00, Корони 36·40—37·00, Дукати 83.00—83.50; 1 грам золота 5.93.

Срібло: Корони 0.25, Рублі 1.30, Фльорени 0.70; 1 гр. срібла 7—8 сот.

Заставні листи: 4½% дол. Т. К. З 38—40, 5% дол. Б. Г. 49—51, 4% Зз. Б. Г 41—43, 4½% Зз. Б. Г. 44—46, 4½% Ком 48—50, 4% Ком. 44—46, 4% Б. Г. К. 61—63, 4½% Б. Г. К. 61—63.

Долярівка 53,00—54.00.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 5-го березня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльокового без опакування . .	2·70 зол.
1 кг. масла десерового в бочках враз в опакуваннями	2.74·50 „
1 кг. масла дес. експорт. враз з експортовим опакуванням дає зачет по . . .	2·75 „
1 л. молока від 11. I. 1936	0·15 „
1 л. сметани	0·75 „
1 к. яєць	3·30 „

Тенденція на масло, молоко, сметану та яйця сильна.

Маслосоюз повідомляє, що від 5. III. ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомасарні „М. С.“ у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Курки мол. товсті без остріг І. кл.	0.95 зол.
Курки товсті з острогами І. кл.	0.90 „
Індики товсті І. кл.	1.05 „
Індички товсті І. кл.	1.15 „
Пантарки товсті І. кл.	1.20 „
Качки товщені І. кл.	1.10 „

Приймає кури, качки, індики й пантарки в необмеженій кількости.

Птицю негодовану приймає по дешевшій ціні.

Приймає нових доставців.

НАДЗІРНА РАДА ЦЕНТРАЛЬНОГО КООПЕРАТИВНОГО БАНКУ „Краєвий Союз Кредитовий“ з обмеженою відповідальністю у Львові скликує на основі §§. 45 і 47 статуту

XXXVII. Звичайні Загальні Збори

членів Центрального Кооперативного Банку на день 25. березня 1936 р. в годині 10-тій передполуднем у салі „Української Бесіди“ у Львові вул. Рутовського ч. 22 з таким предметом нарад (§ 52 стат.):

1. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
2. Звідомлення з діяльности за діловий рік 1935 з замкненням рахунків, білянсом і рахунком страт і зисків на 1935 рік, як також з преліміняром буджету на 1936 рік.
3. Звіт Контрольної Комісії з перевірки білянсу й рахунку страт і зисків за 1935 рік.
4. Внесення Надзірної Ради на розділ чистого зиску (§§ 23 і 45 статуту).
5. Означення границі найвищого кредиту, який можна признати одному членові.
6. Означення найвищої суми зобовязань, які Центробанк може затягнути.
7. Вибір 4-ох членів Надзірної Ради на місце уступаючих членів Надзірної Ради.
8. Вибір шістьох заступників членів Надзірної Ради на місце уступаючих.
9. Вибір трьох членів Контрольної Комісії (§ 52 і) статуту).

Право участи в Загальних Зборах мають усі члени Центробанку, що доповнили свої зобовязання щодо вплати уділів по думці постанов статуту (§§ 16 і 60). — Кожний член має лише один голос, незалежно від кількости його уділів. За леґітимацію служить уділова книжочка (§. 50 статуту). В Загальних Зборах беруть участь члени особисто. Правні особи заступають їх повновласники. Повновласником кооперативи і іншої правної особи може бути лише член Дирекції або Надзірної Ради дотичної кооперативи, або член Управи дотичної правної особи, або в обох випадках фізична особа, яка є вписана у реєстр членів Центробанку (§. 51 статуту).

Річний звіт і замкнення рахунків виложені в льокалі Центробанку (вул. 3-го Мая ч. 15) до перегляду членам.

ЗА НАДЗІРНУ РАДУ ЦЕНТРАЛЬНОГО КООПЕРАТИВНОГО БАНКУ „Краєвий Союз Кредитовий“ з обм. відпов. у Львові

Д-р Михайло Волошин в. р. предсідник. **Д-р Степан Баран** в. р. секретар.

Подяка.

В безмежнім горю, яке зіслав на нас Всевишній, забираючи нам нашого дорогого Стрийка, бл. п. о. **Пантелеймона Городецького**, пароха Лаховець біля Богородчан, дякуємо Духовенству, Приятелям, Знайомим, Установам і Громадянам парохії.

Дякуємо Всч. о. дек. богородч. Від. Яримовичеві за провід у похоронах, о. дек. єзупільському о. К. Білинському за труд і промову, о. д-рові Германові, парох. дат. з Богородчан за участь і панахиду, о. сов. Шерюовському, пар. Надорожної біля Тормача, о. Процикові з Журок, о. В. Гординському з Глибокого, о. В. Косевичеві (за промову) з Раківця о. В. Грищеві зі Солотвини, о. О. Петрашові з Гороходнини, о. З. Кисілевському з Богородчан, о. Кульматицькому з Порогів, о. Пиндицеві з Яблінки, о. Давидякові з Двіничча, о. Корсанові зі Старуні, о. Ліцовському з Грабовець, о. Винявському з Іванківки, о. Микитинові (за промову) з Саджави, о. Цюпикові з Маняви, оо. Пасічнякові й Бачинському зі Старих Богородчан, о. Соболевському з Нивочина, о. Гирі з Лесівки й о. сотр. з Молодькова.

Дякуємо Управам народніх установ, які прибули з вінцями, а саме: Пов. Ком. У.Н.Д.О., Філії Т-ва „Просвіта“, Кооперат. „Народній Дім“, Кружкові „Р. Ш.“, Соколові, Чит. „Просвіти“ — всі з Богородчан. Дякуємо Виділам читалень, які прибули масово з вінцями з Журок, Іванківки, Гринівки, Старих Богородчан (3 вінці), Саджави (2 вінці), Глебівки, Глибокого, Лесівки, Гороходнини (2 вінці), Ляховець (4 вінці), шкільній молоді Ляховець (2 вінці), Братствам Церковним, Бр. Апостольства Молитви, Кооп. „Надія“ в Ляхівцях, Орг. У.С.Р.П. в Ляхівцях та іншим.

Дякуємо Всч. оо. і Громадянам за виголошені прощальні мови на цвинтарі, а саме: відпоручн. Ц. К. У.Н.Д.О. д-рові Николайчукові з Надвірної, відпор. Окр. Союзу Кооператив зі Станиславова п. дир. Швалюкові, від громадянства міста Богородчан п. Омелянові Гординському, відпоручн. Пов. Ком. У.Н.Д.О., Філії Т-ва „Просвіта“, Сокола, Кружка „Р. Ш.“ — усі з Богородчан та відпоручникові місцевого Громадянства.

Дякуємо також провідникові хорів п. К. Твердохлібові і впорядчикам, які удержували порядок і лад між тисячними учасниками похорону.

Особливож дякуємо Всім Громадянам і Парохіянам, які вшанували память Покійного. Нехай Господь нагородить усім, а від нас приймить щире „Спасибіг“!

о. Степан Городецький з ріднею.

ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

Подяка.

Подобалося Всевишньому забрати нам Найдорожчу Дружину, Матір і Бабуню бл. п. **Анізію Цегельську.**

Усім, які поспішили з словами розради на чолі з Їх Екселенціями Митрополитом Кир Андреєм та Єпископом Кир Іваном, як також Всесвітл. о. митратом О. Базюком; усьому Всеч. Духовенству, яке під проводом Всеч. о. крилошанина Ю. Дзеровича відправило похоронні обряди, Вп. П. П. Коляторам, представникам влади, українських установ, церковному хорові і братству, парохіянам і прихильникам, які взяли громадну участь у похороні Покійної, щиро-сердечне Спасибіг,

Муж, Діти, Внуки і Правнуки.

Подяка.

За безкорисне, повне посвяти лікування моєї Дружини, складаю Вп. Панам **Д-рові В. Банахові і Д-рові І. Леміщі** лікарям у Камінці Струмиловій, сердечну подяку.

о. Михайло Цегельський.

XIX. ЗАГАЛЬНИЙ ЗБІР
Союзу Українських Приватних Службовиків „СУПРУГА“

відбудеться у Львові дня 22. березня ц. р. в год. 10-ій рано в салі Т-ва „БЕСІДА“ (Нар. Дім) вул. Рутовського 22 з таким порядком нарад:

1. Відкриття Збору і вибір голови Збору.
2. Верифікування протоколу з останнього надзвичайного загального збору.
3. Загальний огляд діяльности в р. 1935-у і касовий звіт за рік 1935-й.
4. Звіт Провірної Комісії з провірки діловодства за рік 1935-й.
5. Дискусія над звітами і приняття внесення у справі абсолюторії для Головної Ради і Провірної Комісії.
6. Вибір Голови, 11 членів і 6 заступників членів Головної Ради та 5 членів Провірної Комісії на діловий рік 1936-й.
7. Внесення і запити.

Якщо в означеному часі не явиться на збори 1/3 частина всіх членів, потрібна для правосильности нарад, відбудеться в год. 11 рано того самого дня в тій самій салі з тим самим порядком нарад новий Загальний Збір, який рішатиме без огляду на число присутніх на Зборах членів.

Право участи в Загальнім Зборі має кожний член, що вирівняв членські вкладки по кінець місяця грудня 1935 року (§ 10 статуту).

Львів, 5. березня 1936.

Головна Рада Союза Українських Приватних Службовиків „СУПРУГА“ у Львові.

КУПНО - ПРОДАЖА

МАШИНИ до шиття нові системи Зінґера 170 золотих продає Патицький, Львів, Чарнецького 10. 1617а 4-10